

Σχετικά με τις αποφάσεις του eurogroup: θα τα πούμε στους δρόμους της οργής

Με ένα διάγγελμα παραδοχής του μεγέθους της κρίσης, ο πρωθυπουργός αποκάλυψε με ωμότητα ότι ο εργαζόμενος λαός είναι αυτός που θα σηκώσει στις πλάτες του το σχέδιο ανοικοδόμησης της καπιταλιστικής οικονομίας. Η δήλωση του Μητσοτάκη “θα μοιραστούμε τα βάρη της κρίσης, όπως το έχουμε κάνει μέχρι τώρα” αποκαλύπτει τι θα ακολουθήσει στο εγγύς μέλλον, με το τέλος της υγειονομικής κρίσης και την “σταδιακή επιστροφή στην κανονικότητα”: η τάξη των εργαζομένων θα κληθεί να αποσβέσει τις ζημιές του νέου επεισοδίου της 12ετούς συστημικής κρίσης, πληρώνοντας ένα βαρύ λογαριασμό για χάρη της σωτηρίας του κεφαλαίου.

Αυτή την φορά, το κόστος για να συνεχίσει η αισχρή μειοψηφία της οικονομικής ελίτ να πλουτίζει και να κερδοσκοπεί εκμεταλλευόμενη τον μόχθο της εργατικής τάξης θα πολλαπλασιαστεί. Η “δίκαιη” κατανομή των βαρών της κρίσης, στην οποία αναφέρθηκε ο πρωθυπουργός, ξέρουμε πολύ καλά τι σημαίνει: οι φτωχοί θα γίνουν φτωχότεροι και οι πλούσιοι πλουσιότεροι. Όταν προειδοποιούσαμε ότι τις πιο ακραίες πλευρές του ταξικού πολέμου δεν τις έχουμε ακόμα βιώσει εννοούσαμε αυτό ακριβώς: η συστημική κρίση δεν τελείωσε ποτέ. Και το βάθεμα της φανερώνει τον πιο αδίστακτο χαρακτήρα ενός εκμεταλλευτικού συστήματος, που είναι καθήκον για εμάς, τις οικογένειες και τα παιδιά μας να ανατρέψουμε. Οι πολιτικές με τις οποίες επιβίωσε η καπιταλιστική κερδοφορία και “αγόρασε χρόνο” με τίμημα το εισόδημα και την λεηλασία των μισθωτών όλα τα προηγούμενα χρόνια, το μόνο που κατάφεραν είναι την επιδείνωση της κρίσης, την αύξηση του χρέους και την μεγαλύτερη έκρηξη της. Σύμφωνα με τις προβλέψεις του ΔΝΤ, η ύφεση στην ΕΕ για το 2020 θα φτάσει το -10% κάτι που συνιστά την μεγαλύτερη συρρίκνωση από την εποχή του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Η Νέα Ύφεση έρχεται για να διαψεύσει τους μύθους για το “τέλος της κρίσης” και την “αρχή της ανάκαμψης”, αναδεικνύοντας το μεγάλο συστημικό αδιέξοδο.

Με τις αποφάσεις του Eurogroup της 9ης Απριλίου σηματοδοτήθηκε η έναρξη ενός νέου κύκλου οικονομικών επιθέσεων που θα συνοδεύσει το συστημικό σχέδιο σωτηρίας των τραπεζών και του μεγάλου κεφαλαίου από την νέα μεγάλη ύφεση. Είναι γεγονός, ότι το οπλοστάσιο της ευρωζώνης και της Ε.Κ.Τ. για την αντιμετώπιση του νέου αυτού επεισοδίου της παγκόσμιας κρίσης είναι πλέον πολύ περιορισμένο και καθόλου αποτελεσματικό. Όπως είχε παραδεχτεί και η επικεφαλής της ΕΚΤ, Κ. Λανγκαρντ, πριν ακόμα ο κορωνοϊός χτυπήσει την Ευρώπη, “μετά από 10 χρόνια οικονομικής κρίσης η ΕΚΤ δεν διαθέτει πλέον ικανά εργαλεία για να αποτρέψει ή να διαχειριστεί μια νέα παγκόσμια οικονομική κρίση”.

Η πιστοληπτική γραμμή από τον τοξικά δομημένο μηχανισμό του ESM, δεν μπόρεσε να πείσει ούτε τις πιο ασθενείς οικονομίες της Ε.Ε που μαστίζονται από την πανδημία και χρειάζονται επείγοντως βοήθεια για να διασώσουν κατά το δυνατόν το διαλυμένο σύστημα υγείας τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Ιταλική και η Ισπανική κυβέρνηση, όπως και η Ελληνική, δεν θα κάνουν χρήση της δανειοδότησης. Γνωρίζουν όλοι πολύ καλά, ότι ο δανεισμός από τον ESM συνεπάγεται αύξηση του χρέους και παράλληλα, ανοίγει τον δρόμο για μεγάλες δημοσιονομικές προσαρμογές, που θα απαιτηθούν το αμέσως επόμενο διάστημα. Η απόφαση να μην επιβληθούν μνημόνια στην παρούσα φάση δεν αποτελεί κάποια “μεγαλοψυχία” της ευρωζώνης. Με τις αγορές να συντηρούνται με φούσκες ρευστότητας και επεκτατικές νομισματικές πολιτικές που είναι καταδικασμένες να αποτύχουν, με ένα χρέος διαρκώς αυξανόμενο εξαιτίας των πολιτικών “διάσωσης”, οι κλυδωνισμοί που θα προκαλούσαν σε αυτό το timing οι δημοσιονομικές απαιτήσεις, θα οδηγούσαν τις αγορές σε κατάρρευση. Όμως, οι λογαριασμοί θα σταλούν και αυτό δεν θα αλλάξει, ούτε και αργεί: η μετακύλιση του κόστους της κρίσης στην κοινωνική βάση όχι μόνο θα συνεχιστεί, αλλά θα ενταθεί σε πρωτόγνωρα επίπεδα.

Η επικύρωση του ESM σε ευρωπαϊκό ΔΝΤ ανοίγει ένα νέο παράθυρο για την επιβολή δημοσιονομικών προσαρμογών υπό την μορφή μνημονιακών δανειακών συμβάσεων στις ευρωπαϊκές οικονομίες. Όσον αφορά την ελληνική οικονομία, με την εκτόξευση του ελλείμματος που προβλέπεται τουλάχιστον για τα δύο επόμενα χρόνια σε επίπεδα άνω του 8% του ΑΕΠ λόγω της μείωσης των κρατικών εσόδων και της αύξησης των δημόσιων δαπανών για την τροφοδότηση του συστήματος υγείας, θα δημιουργηθεί ένα τεράστιο κενό το οποίο θα καλυφθεί υποχρεωτικά με νέα δάνεια. Ο επιπρόσθετος δανεισμός θα αυξήσει το δημόσιο χρέος σε επίπεδα ρεκόρ (ήδη προβλέψεις του ΔΝΤ αναφέρουν πως θα ξεπεράσει το 200%) και θα συνοδεύεται με τα αναγκαία μέτρα προσαρμογής ώστε να καλυφθεί το δημόσιο έλλειμμα. Ένα νέο μνημόνιο -υπό την όποια μορφή κι αν παρουσιαστεί- πρόκειται να ψηφιστεί από την ελληνική κυβέρνηση μέσα στο επόμενο διάστημα και σε συνέχεια των μνημονιακών μέτρων από το 2010 μέχρι σήμερα, θα προκαλέσει ένα νέο σαρωτικό χτύπημα στα προλεταριακά στρώματα. Η επιθετική αναδιάρθρωση του κεφαλαίου και τα νέα μέτρα λιτότητας που θα επιβληθούν, θα επιφέρουν κατακόρυφη μείωση των μισθών και των συντάξεων, απολύσεις κατά χιλιάδες και εκτόξευση του ποσοστού ανεργίας, κατάφωρη καταπάτηση των εργατικών δικαιωμάτων και των κοινωνικών ελευθεριών, νέους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας και εξώσεις, περαιτέρω διάλυση των ασφαλιστικών ταμείων και την δυναμική προώθηση περισσότερων ιδιωτικοποιήσεων.

Από την πλευρά της αντιπολίτευσης, ο σύριζα αντέδρασε στις αποφάσεις του eurogroup με μια ήπια κριτική χαρακτηρίζοντας τις ως “κατώτερες των προσδοκιών”. Άλλωστε ο Τσίπρας, το αγαπημένο παιδί της κ. Μέρκελ, δεν μπορεί να ξεπλύνει τις μνημονιακές επιλογές του κόμματός του, που έχουν επιφέρει οδυνηρές συνέπειες στην κοινωνική βάση. Το τρίτο μνημόνιο, η δέσμευση για πρωτογενή πλεονάσματα έως το 2060, το υπερταμείο ιδιωτικοποιήσεων, το μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα με την μείωση του αφορολόγητου και των συντάξεων είναι οι “παρακαταθήκες” του συριζα που δεν μπορούν να κρυφτούν πίσω από κανένα αντιπολιτευτικό “αντιμνημονιακό” ή “μεταμνημονιακό” μύθευμα. Ο σύριζα, που εδώ και καιρό δεν αντιπολιτεύεται, αλλά συνεπικουρεί την κυβερνητική ατζέντα, αναπόφευκτα θα ανακάμψει. Το διάστημα αυτό, σχεδιάζει υποδόρια, αλλά χειρουργικά, την “κινηματική” επαναφορά του. Το έδαφος στρώθηκε στις αντι-δεξιές διαμαρτυρίες και τα βραχεία διάρκειας ομοιογενή μέτωπα του προηγούμενου διαστήματος ενάντια στην “ακροδεξιά πολιτική της ΝΔ.,” που ερμηνεύοντας την καταστολή αποκομμένα από την ταξική της μήτρα ως “ιδεολογική εμμονή της κακιάς δεξιάς”, στην πραγματικότητα εξωράιζαν την κατασταλτική στρατηγική του σύριζα. Με τα μέτρα που έπονται και την αναπόφευκτη επιστροφή μεγάλων τμημάτων της κοινωνίας στους δρόμους, ο σύριζα θα αποπειραθεί την ανάκτηση του “θεσμικού διαμεσολαβητή” των κοινωνικών αγώνων. Η εργατική τάξη, η νεολαία και το αναρχικό κίνημα οφείλουν πολιτικά να τον τσακίσουν.

Την ίδια στιγμή, το κόμμα του συστημικού Βαρουφάκη αναδεικνύεται ως το νέο “αντιμνημονιακό” αντίβαρο στην πολιτική σκηνή, που μέσα από ένα φιλοευρωπαϊκό αφήγημα, διαχέει την αυταπάτη για μια “ανθρωπιστική Ευρώπη των λαών”. Η προβολή του Βαρουφάκη από τους δημοσιογραφικούς κύκλους, στοχεύει στην ενίσχυση του “ευρωμονόδρομου” τόσο από την σκοπιά της άνευ όρων αποδοχής του ευρωπαϊκού πλαισίου, όσο και από την σκοπιά της “άλλης Ευρώπης” που προμοτάρεται από τον πρώην υπουργό. Το κόμμα Βαρουφάκη, προετοιμάζεται για να καλύψει το κενό μιας εξωκοινοβουλευτικής “αριστεράς” που πέθανε το καλοκαίρι του δημοψηφίσματος, ως “κινηματική ουρά” του σύριζα. Προετοιμάζεται για να την διαδεχθεί, ως μια αριστερά χωρίς “ρηξιακές αυταπάτες”, μια αριστερά με “δημοκρατικό, ευρωπαϊκό, μεταρρυθμιστικό” πρόγραμμα. Το μέρα 25 προορίζεται για να λειτουργήσει σαν πολιτικός αποσυμπιεστής σε μια επερχόμενη έκρηξη κοινωνικής οργής. Σαν ένα εξισορροπητικό σφουγγάρι ενσωμάτωσης δυνάμεων.

Η αναδιάρθρωση του χρέους μέσω του ευρωομολόγου που προωθεί ο Βαρουφάκης είναι ανεδάφικη. Η έκδοση του ευρωομολόγου αντίκειται στα αντικρουόμενα συμφέροντα στο εσωτερικό της λυκοσυμμαχίας και στα ανόμοια μεγέθη μεταξύ των κρατών. Καμία αστική τάξη των πιο ανεπτυγμένων ευρωπαϊκών χωρών (και κατά συνέπεια κανένα κράτος που εκπροσωπεί τα

συμφέροντα της) δεν θα δεχτεί να ισομεριστεί το κόστος της κρίσης και να κληθεί να πληρώσει περισσότερα από όσα της αναλογούν προς όφελος των πιο ελλειμματικών χωρών. Θα το έκανε, μόνο με τίμημα ισχυρά ανταλλάγματα. Είναι αλήθεια συγκινητική η προσπάθεια του εκκεντρικού οικονομολόγου να βρει διεξόδους στο καπιταλιστικό σύστημα “απ’ τα αριστερά”. Είναι ομολογουμένως, συγκινητικές οι ανησυχίες του για την “διάσωση του ευρώ”. Αυτά δεν διαγράφονται. Ούτε το “ναι” στο τρίτο μνημόνιο με επιστολική ψήφο θα διαγραφεί. Η ιστορία δεν είναι σκουπίδι. Ο οπαδός του “λιτού βίου”, αυτός που ονόμασε την τρόικα θεσμούς και δηλώνει θαυμαστής του (κατά τα άλλα “αντιπάλου” του) Σόιμπλε, ας είναι βέβαιος ότι στα Εξάρχεια κάποτε συνάντησε τους “λάθος αναρχικούς”.

Συμπερασματικά, το αίτημα για έναν “πιο ανθρώπινο καπιταλισμό” που προβάλλει το υβριδικό κόμμα Βαρουφάκη, έρχεται για να αφομοιώσει τις αντιστάσεις που θα ξεπροβάλλουν στο επόμενο διάστημα και να τις εγκλωβίσει σε μία συστημική “λύση”. Ανάλογες συστημικές εφεδρείες με ημερομηνία λήξης θα εμφανιστούν, παλιές ή νέες, καθώς σε εποχές κρίσης άλλες δυνάμεις αφανίζονται και άλλες αναδύονται. Γι’ αυτό λοιπόν, για να έχουν πραγματικό αποτέλεσμα οι μάχες που έρχονται, θα πρέπει όχι μόνο να αποκρούσουν τον αφομοιωτικό ρόλο αυτών των εφεδρειών του κεφαλαίου, αλλά και να ξεδιπλώσουν ένα συνολικό πρόταγμα για το αύριο. Όσες εξεγέρσεις κι αν ξεσπάσουν, όσες συγκρούσεις στους δρόμους και αν υπάρξουν, αν δεν συνδέονται με μια επαναστατική προοπτική, αν δεν συνδέονται με ένα επαναστατικό πρόγραμμα για την μετάβαση σε μια ακρατική/αταξική κοινωνία, τότε θα ηττηθούν. Στους αγώνες και τα πύρινα οδοφράγματα του μέλλοντος, να οργανώσουμε την Κοινωνική Επανάσταση, όχι την νέα ανάθεση.

Τα νέα μέτρα “λιτότητας” που είναι προ των πυλών, θα οδηγήσουν την συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας, τους εργαζόμενους, τους συνταξιούχους και τους νέους, στην λαίλαπα της φτώχειας, της εξαθλίωσης και της εντεινόμενης εκμετάλλευσης. Καμία συνθηκολόγηση με τους δυνάστες των ζώων μας και κανένας εγκλωβισμός σε συστημικά ψευδοδίπολα “μνημονίου- αντιμνημονίου” δεν πρόκειται, όπως έχει αποδειχθεί, να μας προσφέρουν κάποια λύση. Η μόνη διέξοδος για την τάξη μας είναι να μην αποδεχθεί το μέλλον που της επιφυλάσσουν, να αγωνιστεί για να το ανατρέψει. Να θέσουμε από τώρα τα θεμέλια για τους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες του επόμενου διαστήματος, να ριζοσπαστικοποιήσουμε κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα και να τους κινησουμε προς την κατεύθυνση της επαναστατικής προοπτικής. Το ερώτημα επανέρχεται και τίθεται πιο κατηγορηματικά από κάθε άλλη φορά: **Ή ΕΜΕΙΣ Ή ΑΥΤΟΙ. Ή ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ Ή ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ.**

**ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΠΥΡΙΝΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΝΕΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ**

ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ, ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΘΕΣΗ

ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Πρωτοβουλία Αναρχικών Αγίων Αναργύρων- Καματερού

*Επικοινωνία: protaanka@espiv.net
Ιστότοπος: protaanka.espivblogs.net*